

Pokračování bestsellerů *Paranormálové – Zlodějka duší*
a *Paranormálové II – Nikdo není bez viny*

KIERSTEN WHITEOVÁ

PARANORMÁLOVÉ III

JEDNOU PROVŽDY

PARANORMALOVÉ III

JEDNOU PROVŽDY

PARANORMÁLOVÉ III

JEDNOU PROVŽDY

KIERSTEN WHITEOVÁ

FORTUNA

Published by arrangement with HarperCollins *Children's* Books,
a division of HarperCollins Publishers
Copyright © 2012 by Kiersten Brazier
All rights reserved
Original title: Endlessly

Czech edition © Fortuna Libri, Praha 2012
Translation © Emílie Harantová, 2012

Vydalo nakladatelství Fortuna Libri v edici Fortuna Teen

www.fortunalibri.cz

Redigovala Hana Müllerová
Odpovědná redaktorka Alena Peisertová

První vydání

Žádná část této publikace se nesmí reprodukovat, ukládat do informačních systémů ani rozšiřovat jakýmkoli způsobem, ať už elektronicky, mechanicky, fotografickou reprodukcí nebo jinými prostředky bez písemného souhlasu majitelů práv.

Všechna práva vyhrazena

ISBN 978-80-7321-683-2

PRO ELENU A JONAHA,
MŮJ ŽIVOT, MOU RADOST,
MÉ DVA MALÉ ZÁZRAKY

RUŽOVÁ SE HODÍ KE VŠEMU

*D*raci se vyznačují jednou věcí: absolutně nic o nich nevím.

Čímž se můj úkol vystrašit mývaly a vyhnat je z uličky za jídelnou daleko víc zkomplikoval. Místo maskovaných minibanditů mě přivítalo světlé, hadovité tělo s ostny vztyčenými jako kopí podél páteře a na plecích. Tlamu mělo to stvoření téměř vlčí: dlouhý čenich proříznutý dvěma tlustými kly, které čnely nahoru a stáčely se přes ret. Jo, a drápy. Ostré drápy. „Ty nejsi mýval,“ zašeptala jsem.

„Nene, děvenko, já nejsem žádná malá šelmička.“ Vzduch chutnal jako dřevěné uhlí, když mu z hrdla vyšel ten hlas,

vysoký a hladký a bezvěký, a na okamžik mě šokoval víc než skutečnost, že se za popelnicemi vyskytuje drak. *A mluvil.* No, ovšem že mluvil, Evie. Protože taky, který drak, jenž má o sobě nějaké mínění a vybírá popelnice, by nemluvil! Byla jsem vyděšená a otrávená zároveň. Aspoň však ten drak nepáchl jako jednorožci.

Jenže zase – jednorožci jsou býložravci.

Drak se zhluboka nadechl, z hrudi se mu začala linout zlatavá záře. Pro jednu jsem si nemyslela, že by to světlo nějak souviselo s jeho duší. S duší ne; tady byl rozhodně ve hře oheň. Neměla jsem čas proběhnout dveřmi zpátky a zavřít je za sebou, než mě drak usmaží – a taky jsem nedávala těm dveřím proti drakovi přílišnou šanci. Mohla jsem se dát na útěk uličkou, ale neměla jsem ponětí, jak rychlé to stvoření je. Rozhodla jsem se mluvit na rovinu. „Máš v plánu mě sníst?“ zeptala jsem se.

„Ty po tom nějak prahneš?“

„Ne, to vážně ne. Zimní ples bude co nevidět, a ten se sám nenaplňuje, takže pro mě je to tak trochu nevhodné načasování. Nemůžeme to přesunout?“ O krok jsem ucouvla. Lidé přece bojovali s draky, že? Já bych to taky zvládla. Potřebovala jsem jediné plnou zbroj. A meč. Nebo kyj. Nebo *někoho* s kyjem.

Dveře za mnou se otevřely, uličku zaplavilo světlo z kuchyně a já jsem vyjekla úlevou.

„Tady jsi,“ ozvala se Nona. Pokývla drakovi na pozdrav.

„Vy dva se znáte?“ Proč mě to vlastně překvapilo? Duch žijící ve stromech samozřejmě musí znát draka, který do-

vede mluvit a potuluje se v uličce za restaurací, stejně jako zná všechny ostatní podivné paranormály, kteří se v poslední době ukrývali ve městě. A já jsem nepochybovala o tom, že tohle setkání zůstane naprosto bez vysvětlení.

A já jsem si moc potřebovala sehnat novou práci.

„Evelyn, zanesla jsem tvým kamarádům mléčný koktejl. Pěkně si užijte večer.“ Nona se na mě poklidně usmála, prošla kolem draka ke konci uličky, kde k městu dorůstal les. Drak na mě upřel jedno žhoucí, tmavě růžové oko, pak zamrkal.

Zapomeň na nové místo. Potřebovala jsem si sehnat nové město.

Kolem mě profíčel v mohutném náporu vítr a vehnal mi vlasy do úst. Drak několikrát elegantně zahopkal, pak se jako had protáhl vzduchem za Nonou.

„Nádhera,“ zamumlala jsem, zamířila jsem do kuchyně a zavřela jsem – a poté zamkla – dveře. „Jsem ráda, že Nona má nového kamaráda.“ Zhluboka jsem se nadechla, abych si vyčistila dutiny od pachu kouře, který v nich přetrvával, narovнала jsem se a vešla jsem do hlavní části jídelny. Právě jsem se setkala s drakem a nevyšla jsem z tohoto střetu v podobě uhlíků. Byla jsem připravená bojovat.

„Tak,“ zahlaholila jsem, usadila jsem se v boxu v rohu a zamračeně jsem se zadívala na pět ostatních dorostenců, kteří v něm seděli, „kdo tvrdí, že růžová není dobrá barva na tenhle ples?“

Odhodila jsem pořadač s materiály na omšelý květovaný gauč v našem bytě. „Vážně, růžová *je* neutrální barva! A co

je vlastně elegantního na námořnické modři? Nikdo nikdy neřekne: „Hele, viš, co je elegantní? Námořnická modř!“

Arianna obrátila mrtvé oči v sloup. „Na růžové není na-prosto nic neutrálního. Oni potřebují barvu, která by vypadala dobře jako pozadí k jakémukoliv odstínu šatů.“

„A jaká barva se pere s růžovou?“

„Oranžová?“

„No, jestli se tam někdo objeví v oranžových šatech, zaslouží si, že se ty barvy budou mezi sebou prát. Jo.“

„Vychladni. S námořnickou modří se toho dá dělat spousta.“

Klesla jsem na gauč vedle ní. „Možná jo. Snesla bych námořnickou modř se stříbrnými odstíny. Hvězdy?“

„Nuda.“

„Sněhové vločky?“

„Heleďte se, ty teď začínáš projevovat tvůrčího ducha pro zimní ples.“

Jako obvykle jsem její tón ignorovala. Byla jsem ráda, že je Arianna tady. Poslední dobou bývala hodně pryč. „Hmmm... možná něco jemnějšího. Jako třeba téma voda a mlha?“

„Já... vlastně se mi to svým způsobem líbí.“

„Chceš mi pomoci s těmi nákresey?“

Předklonila se a pustila si *Easton Heights*. „Vymyslet dekoraci na nějaký hloupý ples je jediné tvá věc. To ty ses rozhodla, že se budeš víc angažovat ve svém ‚normálním‘ životě. Já bych nejradši spala navěky dva metry pod zemí.“

„Teď nejspíš není nejvhodnější doba o tom mluvit, ale

já jsem se taky zavázala, že pomůžu s kostýmy na jarní hry. A protože nevím vůbec nic o šití, tak jsem tě tam připsala jako jakousi dobrovolnou výpomoc.“

Vzdychla, projela si jednou mrtvolnou rukou s krytím ježaté červenočerné vlasy. „Já tě jednou zabiju ve spánku!“

„Hlavně aby to nebolelo.“

Broukaly jsme společně úvodní melodii seriálu, který skončil právě ve chvíli, kdy se rázně otevřely dveře a prošel jimi můj přítel. Vysoukal se z kabátu, rozzářil se a upustil chlupatou tašku. „Volný! Co jsem zameškal?“ zeptal se Lease. Tváře měl zružovělé chladem a vodové oči pod tmavými duhovkami jeho krytí rozzářil úsměv.

„Prohrála jsem při hlasování o barvách na ples, poslední epizoda *Easton Heights* začne za tři minuty, pak už to budou jenom reprízovat, a Arianna mě zavraždí ve spánku.“

„Hlavně aby to nebolelo.“

„To jsem jí říkala!“

Lease mě sevřel do náručí, otočil se a posadil se na gauč se mnou na klíně. Těchhle jeho vánočních prázdnin jsem se nemohla dočkat. Po těch bláznivých událostech posledního měsíce, jejichž součástí bylo zjištění, že můj otec je víla, kdy mě pomstychtivý Jack opustil na Vílích stezkách, ale já jsem nakonec přece jenom našla cestu k Leaseovi – jsme potřebovali být nějakou dobu spolu, abychom se vzpamatovali. Já jsem dospěla k závěru, že *toble* je ta jediná odpověď na můj život, kterou potřebuju. Už žádné starosti s tím, kolik času ještě mám, už žádné nervování ohledně toho, co jsem nebo co nejsem. To, co *jsem*, je teď, tady. A šťastné.

„Ještě něco?“ zeptal se a pohrával si s mými vlasy.

„Jo, v uličce za jídelnou je drak a kamarádi se s Nonou.“

Lease se na mě zamračil, teplými prsty mě podpíral vzhledu na šiji. „A tohle mi říkáš až *po* vyličení plánů na barevné ladění nějakého plesu a převyprávění nové epizody ze seriálu pro pubertáky?“

„Existují určité priority, Leasi. Priority.“

Na konferenčním stolku se mi během reklamy rozpípal komunikátor MAZP, čímž jsem si od Arianny vysloužila mrazivý pohled. „Jestli začne pípat během nějakého dialogu, rozbiju ho na kusy.“

„Promiň! Říkala jsem Raquel, aby mi volala na normální mobil. Ten je hezký a růžový a místo toho protivného pípání hezky zvoní. A já pro MAZP teď stejně nemůžu nic dělat.“

„Vzhledem k celé té záležitosti s přepravou bez víly je to teď jaksí bezpředmětné.“ Lease se snažil, aby to neříkal příliš radostně, ale já jsem věděla, že ho to vskrytu nesmírně těší.

Nebyla jsem si jistá, jak se mám cítit. Bylo fajn stýkat se zase s Raquel a mně nevadilo vypomáhat MAZP způsoby, jakými jsem chtěla *já*. Ale nepocestuju nikam s vílou. Velmi malá část mého já by ráda věděla, zda bych nemohla používat Vílí stezky sama. Ale to byla jen velmi, *velmi* malá část, ostatní části mé bytosti se domnívaly, že tahle část je praštěná a chtěly ji umlčet. Nikdy už se nevrátím do té inkoustové, prázdné tmy.

Komunikátor se znovu rozpípal a Arianna na něj vrhla tak vražedný pohled, že jsem ho popadla ze stolku a utíka-

la jsem s ním do svého pokoje, než ho Arianna pošle předčasně do výslužby.

„Raquel, vážně! Prostě mi volej na mobil!“ vykřikla jsem do sluchátka.

„Evelyn,“ ozval se silný hlas, který rozhodně nepatřil Raquel.

„Já – Kdo je to?“

„Anne-Laurie LeFevreová, supervizorka. Raquel už není tvoje nadřízená; budeš podřízená mně.“

„Cože budu?“

„Odtedka budu mít dohlížecí pravomoc v MAZP já. Potřebujeme si probrat tvůj harmonogram a pozměnit současné uspořádání. Budeme se muset zabývat i několika přešupky.“

„No – tak pěkně po pořádku. Já nejsem *zaměstnanec* MAZP. Vy tudíž nejste ani moje supervizorka ani nade mnou nemáte žádné pravomoci. Za druhé a především, já pracuju s Raquel. Jedině s Raquel. Ví vůbec o tomhle? Chci s ní mluvit.“

„Raquel není k dispozici; byla přeřazena.“

„No, to já taky. Přeřazena do vlastního života. Takže vám děkuju neděkuju a už mi nevolejte.“ Přerušila jsem spojení a zamračeně jsem zírala na komunikátor. Který zapípal – už zase. Ignorovala jsem příchozí hovor a vytočila jsem Raquel, ale hovor se nespojil; možná byla příliš vytížená svým přeřazením, ať už to znamenalo cokoliv. Musím ji nějak sehnat a zjistit, co se to v MAZP děje. Když jsem pro ně začala znovu pracovat, všichni jsme se dohodli, že

to bude na smluvním podkladě a já můžu odejít, kdykoliv budu chtít. K někomu se tahle dohoda zjevně nedostala. Ale Raquel se o to postará.

„Evie! Reklama už skončila!“ zaječela na mě Arienne. Zamračeně jsem si vsunula komunikátor do osvědčené zásuvky s ponožkami.

Když jsem vešla zpátky do obývacího pokoje, Lease vstal a hodil si přes rameno tašku. „Kam jako myslíš, že půjdeš?“ Sebrala jsem mu kabát a nepouštěla jsem ho. Vždyť sem teprve před chvílí přišel. V žádném případě ho nenechám odejít někam jinam.

„Musím vyřídit pár velmi důležitých věcí.“

„Co je prosím tě důležitější než se dívat na *Easton Heights*?“

„Pro tebe vánoční nákupy?“

Upustila jsem mu kabát do náručí a otevřela jsem dveře. „Nespěchej s tím vyřizováním.“

„Rád zjišťuju, že vám budu chybět.“

„Hezky se bav!“ Naklonila jsem se a vášnivě jsem ho políbila, pak jsem ho vystrkala ven a sedla si zpátky na gauč s melancholickým úsměvem ve tváři. „Přítel je to nejlepší na světě.“

„Zavři klapačku. Hned.“ Arianna se nepohnula, oči měla upřené na televizní obrazovku. Ozvalo se rázné zaklepání. „A vyříd' Leaseovi, ať už prostě vypadne!“

„Zapomněl jsi něco?“ zeptala jsem se a otevřela jsem dveře. Za nimi jsem s překvapením uviděla malou černošku v kostýmu. A Lease by se za ni určitě nepřestrojil. Rozhod-

ně to byla normální žena, neměla žádné mimikry. „Ehmm, zdravím.“ V té chvíli jsem si všimla muže stojícího po jejím boku. Muže, který byl pod mimikry víla.

„Evelyn,“ začala žena hlasem z našeho telefonického rozhovoru, který jsem okamžitě poznala. To ne, píp. Ne tady, ne teď. Ne v přítomnosti mé nejlepší kamarádky upírky, která sedí přímo tady na gauči. To bylo to poslední místo, kde bych chtěla vidět kohokoliv z MAZP s výjimkou Raquel.

Napřímila jsem se a upřela jsem na Anne Něco-Něco ledový pohled. „Promiňte, ale já jsem vám snad řekla, že si klidně můžete přijít sem? Bylo mi potvrzeno, že už pro vás nepracuju. Vlastně počkejte.“

Odkráčela jsem zpátky do pokoje a vzala jsem komunikátor. „Tady,“ řekla jsem a vsunula jí ho do rukou. „Já už to nebudu potřebovat. Když jsem řekla, že budu mluvit jedi- ně s Raquel, myslela jsem to tak, že *budu mluvit jedi- ně s Raquel*. Můžete to beze všeho vyřídit dál. A jestli ještě jednou použijete vílu k dopravě do mého bytu, obě vás žahnu.“

Zabouchla jsem jí dveře před nose, pak jsem si v panice přikryla ústa oběma rukama. MAZP. Tady. Ve městě, z něž se pomalu stává epicentrum volně žijících paranormálů v USA. Přes všechny reformy, jimiž MAZP prošla, jsem si rozhodně nepřála, aby mému městu věnovali sebe- menší pozornost. A mé restauraci, kde se to paranormály hemžilo, taky ne. Jak věděli, kde jsem? Raquel by jim to ne- řekla. Nebo ano? Ne. *Nikdy*. Musela jsem hned teď zavolat Davidovi. Musela jsem si promluvit s Raquel, abych se do- zvěděla, co se to píp vlastně děje. A musela jsem se ubezpe-

čit, že Arianna *nikdy* nebude vybavena kotníkovým stopovačem.

„Co chtěla?“ Ariannin tvrdý hlas prozrazoval náznak strachu.

„To nevím,“ zašeptala jsem. Srdce mi dosud prudce bušilo, když jsem upírala oči na zavřené dveře a přála si, aby tak zůstaly.

DRACI JSOU TU TAKY

„Zase se mračíš?“ Seděly jsme s Vivian na našem obvyklém temném svahu kopce, ale připadalo mi, že teď je tu větší tma než normálně, že hvězdy jedna po druhé s mrknutím pohasínají už ve chvíli, kdy se na ně ještě dívám.

„Cože? Ale ne. Jen si dělám obvyklé starosti. S paranormály se děje něco divného. MAZP začíná být nesnesitelná. Věděla jsi, že draci doopravdy existují?“

Vydechla si. „Vážně bys měla zauvažovat o celé té možnosti kómatu. Život je pak mnohem méně komplikovaný. Vlastně jedinou komplikovanou věcí tady jsi ty.“

„I kdyby ten nápad s kómatem zněl sebelákavěji, chy-

běly by mi všechny ty příjemné součásti života. Mám je ráda.“

„Fajn,“ řekla a znovu vzdychla. „Jenže mezi tvými návštěvami je to tu osamělé.“

Položila jsem jí hlavu na rameno. „Já vím. Co se to děje s hvězdami?“

„Nemám nejmenší tušení. Připadá ti to útulnější?“

Poslední hvězda zablikala a zhasla.

Sen s Vivian zmizel do temnoty.

Druhý den ráno, zklamaná tím, že jsem nedostala možnost zrekapitulovat nejčerstvější epizody z *Easton Heights* své sestře v kómatu, jsem proklouzla kolem Lease. Spal na květovaném gauči, kde usnul někdy v časných ranních hodinách. Trval na tom, že u nás zůstane přes noc a bude hlídat pro případ, že by se znovu objevil někdo z MAZP. Žaha, můj úžasný růžový paralyzér posázený falešnými drahokamy, třímal Lease dosud v rukou a vypadal s ním poněkud směšně. Musíme mu obstarat nějaký, který by se k němu hodil, možná v chladně modrém odstínu.

Neměla jsem pocit, že by půlnoční přepadení bylo zrovna ve stylu MAZP; bylo divné, že se tu objevili, to ano, ale nepatřili k typům, kteří se plíží někam po nocích. Byl to typ lidí, kteří z vás zvolna vysají duši svou byrokracií. I když znovu prováděli restrukturalizaci (což by nebylo nijak šokující vzhledem k tomu, že při Rethově pomstychtivém tažení za získáním svobody ztratili větší část vedení), potrvá ještě nějakou dobu, než začne cokoliv zavánět nějakou rozumnou poli-

tikou. Byla jsem u nich dost dlouho na to, abych chápala, jak pracují mezinárodní vládní agentury. Nesejde na tom, jestli regulují přepravu zboží, jako jsou ponožky, nebo přepravu mýtických bytostí, jako jsou zlomyslné víly. Papíry, formuláře, doklady, podpisy, právníci – věřte mi, celá ta věc je děsivější než upír s dozadu ulízanými vlasy.

Což ovšem neznamenalo, že jsem se necítila poněkud nervózní, ale Raquel už bude vědět, co se děje. Dá to do pořádku.

David mi před chvílí přeposlal její textovku, ve které stálo, že se sejdeme v naší kavárně za třicet minut. David mi nic bližšího neřekl a já jsem usoudila, že měla na mysli kavárnu Jitterburg, kde jsme spolu mluvily po mém střetnutí s trolly loni v říjnu. Jak David Raquel sehnal, jsem nevěděla. Odkdy jsou z nich kámoši, kteří si posílají textovky?

Potrvá mi minimálně pětáctičet minut, než se do té kavárny dostanu, za předpokladu, že chytnu příští autobus. Lease by mě tam zavezl, kdybych ho vzbudila a požádala ho o to, ale on spal včera v noci tak málo a já jsem navíc usoudila, že při všech těch ostatních starostech by se asi nedokázal vypořádat se svým stanoviskem vůči Raquel. Ti dva si nikdy nesedli.

Odolala jsem nutkání se posadit a dívat se na Lease ve spánku; když se mu něco zdálo, nepoznalo se to podle toho, že by se mu pod víčky pohybovaly oči, ale podle toho, jak jeho mimikry měnilo podoby jako zrychlený film. Někdy to bylo fascinující a nesmírně zábavné – ale taky trochu na hlavu vzhledem k tomu, že jsem se tam neustále objevovala já.